

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **M. R.**, narozený X
bytem X

proti
žalovanému: **Magistrát města Děčín**
sídlem Mírové náměstí 1175/5, 405 38 Děčín

o žalobě proti potvrzení o existenci stavby, které bylo žalovaným vydáno dne 2. 3. 2015 pod č. j. MDC/OSC/9151/2015/JD,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal u zdejšího soudu dne 21. 10. 2025 žalobu, kterou se domáhal zrušení potvrzení o existenci stavby, které bylo žalovaným vydáno dne 2. 3. 2015 pod č. j. MDC/OSC/9151/2015/JD. Uvedeným potvrzením žalovaný dle § 125 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), na žádost Správy a údržby silnic Ústeckého kraje, p.o., potvrdil, že: „*stavba komunikace na pozemku st. p. č. X, k. ú. X, je užívána k danému účelu (silnice III. třídy č. 2639)*“. Žalobce se též domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.
2. Z obsahu i petitu předmětné žaloby zdejší soud shledal, že se žalobce konzistentně domáhá právě zrušení nadepsaného potvrzení [§ 71 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], což je návrh výroku rozhodnutí přípustný toliko pro žalobu proti správnímu rozhodnutí (část třetí, hlava II, díl 1 s. ř. s.). Žalobce se tedy žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podanou ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. domáhal soudního přezkumu nadepsaného potvrzení o existenci stavby vydaného žalovaným.
3. Před vlastním projednáním věci byl ovšem soud povinen nejprve se zabývat povahou napadeného úkonu žalovaného v tom směru, zda se vůbec jedná o rozhodnutí, případně, zda nejde o rozhodnutí, které je z přezkumné činnosti soudu vyloučeno. K přezkoumávání úkonu správního orgánu totiž může soud v rámci správního soudnictví přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbývá, než podanou žalobu jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. usnesením

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří např. § 68 písm. e) s. ř. s. ve vazbě na § 70 téhož zákona, který upravuje tzv. kompetenční výluky – tj. úkony správního orgánu, které nemohou být napadeny žalobou podle § 65 a § 66 s. ř. s.

4. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. platí, že kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
5. Dělicím kritériem pro přípustnost soudního přezkumu správních rozhodnutí přitom není jejich hmotně či procesněprávní povaha, nýbrž konkrétní projev v právní sféře účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 2 Afs 86/2005-55, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42).
6. Dle § 125 odst. 1 stavebního zákona je vlastníku stavby uložena povinnost uchovávat dokumentaci odpovídající jejímu skutečnému provedení podle vydaných povolení. Podle odst. 2 téhož ustanovení dále platí, že nejsou-li zachovány doklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena, platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena. Jestliže vybavení stavby vyhovuje několika účelům, má se za to, že stavba je určena k účelu, ke kterému se užívá bez závad.
7. Aplikace uvedeného ustanovení stavebního zákona nicméně nepředpokládá vydání správního rozhodnutí. Rovněž z povahy daného ustanovení nevyplývá možnost, že by příslušný správní orgán na jeho základě mohl rozhodovat o právech a povinnostech osob. Účel stavby, pokud chybí dokumentace, je totiž zjevně stanoven přímo na základě § 125 odst. 2 stavebního zákona. Správní orgán (zde žalovaný) tedy o účelu stavby nerozhoduje.
8. Nutno k tomu zdůraznit, že se povahou potvrzení o existenci stavby ve své rozhodovací praxi již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 As 2/2008-76, konstatoval, že „*předmětným úkonem městský úřad pouze potvrdil, že na pozemku p. č. XA ve vlastnictví stěžovatele se nachází stavba zpevněné komunikace s asfaltovým povrchem. Obsahem tohoto potvrzení bylo pouze konstatování faktického stavu, jak byl zjištěn na místě samém. Z jeho obsahu podle Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by v důsledku jeho vydání byla založena, změněna, deklarována, zrušena či závazně určována veřejná práva nebo povinnosti stěžovatele. Proto ho nelze považovat za úkon, který by jakkoli zasahoval do právní sféry stěžovatele. Závěr krajského soudu, že předmětné potvrzení není rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví je tedy v souladu se zákonem.*“ Nejvyšší správní soud pak neshledal důvodu odchýlit se od shora citovaného závěru ani v rozsudku ze dne 31. 5. 2016, č. j. 7 As 74/2016-19.
9. Dále je případným odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 344/2016-42, v němž bylo shledáno, že potvrzení o existenci stavby toliko deklaruje naplnění podmínek vyplývajících ze zákona. Jako takové má charakter osvědčení, tedy úkonu podle části IV. správního řádu – tj. nepředstavuje správní rozhodnutí, proti kterému by byla možná obrana prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. Nejvyšší správní soud zároveň doplnil, že „*teorie vymezuje osvědčení jako úřední potvrzení skutečností, které jsou v něm uvedeny; na rozdíl od deklaratorního správního aktu se osvědčení vydává v případech, kdy není třeba autoritativního zjištění, neboť o věci není pochybnost nebo spor a kdy není zapotřebí ani jinak použít správní uvážení nebo vyložit neurčitý správní pojem.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Osvědčují se skutečnosti úředně zřejmé, zpravidla z vnitřních zdrojů vykonavatele veřejné správy, který osvědčení vydává. Osvědčení je veřejnou listinou, jíž svědčí presumpce správnosti. Proti osvědčení se nelze bránit žádným opravným prostředkem, nýbrž důkazem opaku (STAŠA, J. In HENDRYCH, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, s. 267). Osvědčení vydané dle § 125 stavebního zákona by mohlo představovat nezákonný zásah do práv stěžovatelky, proti kterému by byla přípustná obrana dle § 82 a následujících s. ř. s., pokud by bylo vydáno v rozporu s hmotným právem, nebo pokud by pro jeho vydání vůbec nebyly naplněny zákonné předpoklady uvedené v § 125.“ (srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 As 296/2017-23).

10. V návaznosti na vše dříve popsané zdejší soud v projednávané věci připomíná, že jak z hlediska formy, tak i z hlediska obsahu, byla předmětná žaloba podána zjevně ve smyslu § 65 s. ř. s. Zdejší soud tudíž neměl vzhledem k uvedenému žádný prostor k jejímu překvalifikování na jiný žalobní typ, neboť by se tím dostal do rozporu s výslovně projevenou vůlí žalobce, a tedy i s dispoziční zásadou, která řízení ve správním soudnictví ovládá. V řešeném případě žalobce výslovně napadl potvrzení o existenci stavby vydané žalovaným, které však spadá pod kompetenční výlukou zakotvenou v § 70 písm. a) s. ř. s., neboť se nejedná o rozhodnutí, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti, jak už bylo ostatně shora vyloženo. Obsahem namítaného potvrzení totiž bylo pouze konstatování faktického stavu v daném místě, a proto jej nebylo možno považovat za úkon, který by jakkoli zasahoval do právní sféry žalobce. Jelikož se v případě daného potvrzení nejednalo o rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s., soud žalobu výrokem I. usnesení odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.
11. S ohledem na skutečnost, že žalobou dotčené potvrzení o existenci stavby není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., považoval zdejší soud již tuto okolnost za rozhodující k odmítnutí žaloby, a tudíž nebylo třeba se zabývat otázkou včasnosti podané žaloby, když podle § 72 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy „rozhodnutí“ (ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.) bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2016, č. j. 7 As 74/2016-19).
12. Stejně tak neměl soud za vyvstalých okolností povinnost žalobce poučit (resp. by to bylo zcela neúčelným) o tom, jaký žalobní typ na danou věc dopadá, a jak by měl tedy svůj petit případně správně formulovat (srov. závěry plynoucí z výše citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 344/2016-42, či ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 As 296/2017-23). K tomu soud nad rámec nadepsaných rozhodovacích důvodů ve věci dodává, že § 84 s. ř. s. předpokládá pro podání zásahové žaloby běh dvou procesních lhůt: subjektivní dvouměsíční lhůty ode dne, kdy se žalobce o nezákonném zásahu dozvěděl, a objektivní dvouleté lhůty ode dne, kdy k zásahu došlo. Subjektivní lhůta se odvíjí od určité subjektivní okolnosti, u níž však není zřejmé, zda a kdy nastane (tj. není zřejmé, zda a kdy se dotčená osoba o nezákonném zásahu dozví). Objektivní lhůta je ohraničena přesně stanoveným okamžikem (tj. dnem, kdy k nezákonnému zásahu došlo) a tímto okamžikem začíná běžet. Při kombinaci těchto dvou lhůt platí základní právně teoretické pravidlo, že lhůta pro podání žaloby skončí uplynutím lhůty subjektivní, nejpozději však uplynutím lhůty objektivní (srov. Blažek, T. a kol.: *Soudní řád správní – online komentář. 3. aktualizace.* C. H. Beck, Praha: 2016, k § 84).
13. Nutno pak pro úplnost upozornit na skutečnost, že k vydání namítaného potvrzení došlo dne 2. 3. 2015, objektivní lhůta pro případné podání žaloby dle § 82 s. ř. s. tak uplynula Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

již ve čtvrtek 2. 3. 2017. Dozvěděl-li se přitom žalobce dle svého vlastního tvrzení o sporném potvrzení (nejpozději) dne 19. 6. 2023 (viz část V. podané žaloby včetně příloh), subjektivní lhůta pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem uběhla v pondělí 21. 8. 2023 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 As 296/2017-23). Případnou zásahovou žalobu proti danému potvrzení by proto bylo v posuzovaném případě třeba považovat za zjevně opožděnou.

14. Z důvodu odmítnutí předmětné žaloby poté soud v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. výrokem II. usnesení nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. listopadu 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.